

Моја школа

Школа је установа, како су нам објаснили, у коју крећемо како бисмо стекли потребно образовање. образовање представља стицање нових знања из различитих области науке. Основно школовање траје осам година, а почиње учењем слова, бројева, записивањем својих или туђих мисли, а завршава се знањем које ће нас запослити или нам донети неке друге привилегије у животу. Тако кажу. После основног долази средње образовање, које није обавезно. У зависности од наших интересовања и планова за будућност имамо стучне школе, које бирају деца која су одлучила чиме ће се бавити у будућности, и гимназије, школе у којој се знање из основне школе утврђује, унапређује, употпуњује. А шта нас чека после средње школе, то је тема о којој треба размишљати. Хоћемо ли имати жеље и воље за више и високе школе? Можда ће се наши погледи на свет променити или ће нас путеви живота одвести до посла, који ће бити остварење наших снова негде далеко ван граница ове наше лепе земље. Не знам.

Завршавањем факултета улазимо у поглавље живота када постајемо одрасли људи, који су озбиљнији, одговорнији, који треба да иду на посао и изражавају себе и своју породицу. Да бисмо нашли што бољи посао и пружили својој породици више треба заслужити што боље оцене. Нажалост, постоје примери високо образованих људи, који су држали књиге и учили, плакали и нервирани се око испита, који су положили све испите са високим оценама, и пролазили теже него неки њихови вршњаци који су са индексом професору пружали и коју новчаницу, обично у страниј валути. Временом, и нажалост, број таквих примера је порастао. Ми слушамо како треба марљиво учити како бисмо имали своје парче хлеба и били самостални. Понекад се запитам да ли је узалудно моје учење, трошење нервних ћелија, које се, кажу, не обнављају, зато што нешто не разумем или не знам. Учите и верујете да се дипломом обезбеђује срећан живот и добар посао и када је добијете живите као да је немате. Поштујући себе и свој труд људи пакују кофере и масовно прелазе границе наше мале, лепе земље. Иако смо ми само деца, која се „не разумеју у политику“ и „не разумеју одрасле“, слушала сам своје вршњаке који већ желе да побегну одавде само да би људи поштовали њихово постојање и образовање. Надам се да ћемо се изборити са овим великим проблемом, чије последице већ постају видљиве. Желећи да имам добру будућност, ако не у земљи мојих предака, у некој другој земљи уписала сам једну од бољих школа. Колико је мој избор добар показује значајан број успешних људи који су ишли у моју школу, делили моју учионицу, можда и клупу са мнош. Верујем да ће неки међу нама својим успехом заслужити место у школском летопису или да ће се школа на сајту похвалити својим некадашњим ђаком. Мало времена, колико сам провела међу зидовима ове школе, довољно је да схватим колико сам срећна што сам ђак ове велике школе. Сами професори, заједно са нама проводе дане који су обојени неким сивилом и растућим бројевима пандемије. Показују нам своју стручност, али изнад свега људскост и бригу која нас радује, али и обавезује да се потрудимо више него што бисмо можда иначе. Љубав се љубављу враћа, јер љубав се једина умножава када се дели .

Треба достојанствено носити име ове школе .Треба наставити путем великих који су били део живота ове школе. Надам се да ћемо оставити неки траг у животу наших професора, макар само измамити осмех када се сете моје генерације. Видећемо, живот некада зна и да изненади.